

МІСЦЕ ТА РОЛЬ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ ВИЩОЇ ОСВІТИ У КАДРОВОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ

Мороз Світлана Анатоліївна

Національний університет цивільного захисту України (м. Харків)

Проблематика формування якості вищої освіти, в контексті її потенціалів для забезпечення публічного адміністрування високоякісними фахівцями, трудові можливості яких відповідають не лише вимогам національної рамки кваліфікацій, а і запиту суспільства, все далі частіше розглядається на рівні практично значущого для розвитку публічного адміністрування завдання. Досить часто, окремі питання цієї складної за змістом та багатогранної за напрямками прояву проблематики, позиціонують у межах кола наукових інтересів дослідників та обираються ними у якості предмету обговорення під час науково-комунікативних заходів. Серед останніх наукових конференцій, тематична спрямованість яких була зосереджена на з'ясуванні місця та ролі кадрового забезпечення у розвитку державного управління та місцевого самоврядування слід виділити: I-у Міжнародну науково-практичну конференцію «Державне управління і національна безпека» (тематичний напрям конференції – Управління персоналом та державна служба) (29.09.2016, м. Київ – Національний університет біоресурсів і природокористування України); Всеукраїнську науково-практичну конференцію «Державне і муніципальне управління: теорія, методологія, практика» (тематичний напрям конференції – державна служба) (03.03.2017, м. Запоріжжя – Класичний приватний університет); підсумкову конференцію в рамках проекту «Розбудова спроможності державної служби до управління змінами для підтримки реформ в Україні» (тематична спрямованість заходу – формування професійних компетентностей управління змінами державних службовців) (03.03.2017, м. Київ – Національна академія державного управління при Президенті України та Громадська організація «Український інститут публічної політики»). У вітальному слові до учасників останнього науково-комунікативного заходу, заступник голови Національного агентства України з питань державної служби А.В. Заболотний, звернув особливу увагу на необхідність формування у державних службовців компетентностей щодо управління змінами у контексті реалізації реформи державного управління, в тому числі Стратегії реформування державного управління на 2016 – 2020 роки та Закону України «Про державну службу» від 10.12.2015 року № 889 [2]. Виконання цього завдання важко уявити без підвищення якості професійної освіти державних службовців на всіх без виключення освітньо-кваліфікаційних рівнях. Проблематика якості вищої освіти, в контексті змісту державно-управлінської наукової думки знайшла своє відображення у роботах С.К. Андрейчука, Д.В. Бондара, Л.А. Гаєвської,

Т.І. Гладкої, С.М. Домбровської, О.В. Дубровки, О.В. Жабенка, Т.О. Лукіної, С.В. Майбороди, В.М. Мороза, В.М. Огаренка, Л.І. Паращенко, О.В. Поступної, В.П. Садкового, Т.М. Тарасенко та багатьох інших дослідників. Разом з тим, не дивлячись на достатній рівень наукового опрацювання відповідної проблематики, питання вдосконалення механізмів державного управління сферою освіти, залишаються відкритими для подальших наукових розробок. Дискусійними залишаються підходи до змісту та практики реалізації можливостей інтернаціоналізації вищої освіти у кадровому забезпеченні публічного адміністрування. З огляду на складність та багатогранність прояву порушеної проблематики, вважаємо за можливе обмежити коло наукового пошуку, принаймні у межах цієї публікації, питаннями значущості інтернаціоналізації вищої освіти для підвищення якості та рівня ефективності функціонування її системи.

На переконання фахівців МОН України, якість освіти не лише може, а і повинна бути розглянута на рівні похідної від рівня її інтернаціоналізації. Наприклад, І.Р. Совсун, під час семінару «Інтернаціоналізація української вищої освіти», проведення якого відбулось з ініціативи та за підтримки МОН України, звернула увагу на той факт, що процес інтернаціоналізації «це засіб для підвищення рівня якості вищої освіти, елемент побудови репутації освітніх закладів та їх осучаснення» [3]. Іншими словами, інтернаціоналізація вищої освіти є своєрідним механізмом підвищення її якості. Європейські університети, а за ними й інститути Європейського Союзу, розглядають інтернаціоналізацію вищої освіти на рівні одного з основних елементів системи забезпечення якості надання освітніх послуг.

Забезпечення якості вищої освіти через механізм її інтернаціоналізації може забезпечити:

- інтеграцію вітчизняних ВНЗ до загальноєвропейських освітніх процесів, що вплине на якість вищої освіти через: актуалізацію змісту та практики реалізації навчальних програм відповідно до попиту міжнародного ринку праці тощо;

- визнання результатів функціонування вітчизняної моделі вищої освіти за межами інституціонального простору України, що вплине на якість вищої освіти через: запровадження міжнародних освітніх стандартів та забезпечення якості їх використання; безумовного визнання системи накопичення та трансферу кредитів (ECTS) тощо;

- підготовку конкурентоспроможних фахівців, що вплине на якість вищої освіти через: всебічне використання міжнародного досвіду щодо поширення знань; розвиток міжкультурних зв'язків; використання новітніх технологій та останніх наукових розробок в процесі підготовки майбутніх фахівців тощо.

На переконання авторів науково-аналітичного дослідження «Забезпечення якості вищої освіти: європейські кращі практики для України», механізм інтернаціоналізації вищої

освіти в європейських університетах, є дієвим інструментом забезпечення, з одного боку, якості знань, а з іншого, засобом формування позитивного іміджу університету, що, «будучи процесом багатограним, складається і з розробки та документального оформленням прозорої концепції установи, визначення її місії і пріоритетів, створення унікальної система цінностей, звичаїв, традицій, стилів поведінки конкретного навчального закладу, укладення програми розвитку його самого та його освітніх програм, забезпечення якості освітніх послуг, створення зовнішнього інформаційного поля закладу як відкритої соціально-педагогічної системи, і навіть вироблення оригінальних й індивідуалізованих інформаційних матеріалів» [1, с. 39]. Цілком очевидно, що більшість з наведених вище практик, може бути розглянуто через призму змісту механізмів державного управління якістю вищої освіти, а саме: мети державного управління; системи органів публічного управління; системи якості вищої освіти; системи норм та правил які регламентують взаємодію між основними акторами формування та реалізації державної політики у сфері забезпечення якості вищої освіти; ресурси публічних органів влади (матеріально-технічні, фінансові, інвестиційні, людські, інформаційні, організаційні, інші нематеріальні ресурси (винаходи, ноу-хау, гудвіл тощо); методи впливу суб'єкта управління на об'єкт управління; основні принципи реалізації механізмів державного управління. Саме цей напрям, на нашу думку, є найбільш перспективним для організації подальших наукових пошуків у межах опрацювання проблематики удосконалення змісту та практики використання механізмів державного управління якістю вищої освіти.

Список використаної літератури

1. Забезпечення якості вищої освіти: європейські кращі практики для України [електронний ресурс] / (Г. Воскобойникова, М. Головянко, С. Гришко та ін.); укладач Т. Добко. – Київський національний економічний університет ім. Вадима Гетьмана. – Режим доступу:

file:///D:/user/Downloads/ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ%20ЯКОСТІ%20ВИЩОЇ%20ОСВІТИ%20ЄВРОПЕЙСЬКІ%20КРАЦІ%20ПРАКТИКИ%20ДЛЯ%20УКРАЇНИ.pdf

2. Підсумкова конференція в рамках проекту «Розбудова спроможності державної служби до управління змінами для підтримки реформ в Україні» [електронний ресурс] / Важливо: 03.03.2017 // Центр адаптації державної служби до стандартів Європейського Союзу. – Режим доступу: <http://www.center.gov.ua/pro-tsentr>

3. Совсун І.Р. Інтернаціоналізація повинна стати складовою вищої освіти [електронний ресурс] / І. Совсун // Міністерство освіти і науки України: новини 15.09.2015. – Режим доступу: <http://mon.gov.ua/usi-novivni/novini/2015/09/16/internacziionalizacziya-ukrayinskoyi-vishhoyi-osviti/>